

Παιδικὰ λαϊκὰ τραγούδια

ΑΡΧΑΙΑ

1
"Εξεχ', ὦ φίλε "Ηλιε.

2
Πόρρω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα
μετάθετε καὶ κωμάξατε
δέλτιον.

3
—Χολκὴν μυῖαν θηράσω.
—Θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

4
—Χελιχελώνα, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;
—Μαρύσθ' ἔρια καὶ κρόκαν Μιλησίαν.
—Ὁ δ' ἐκγονός σου τί ποιῶν ἀπώλετο;
—Λευκὰν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἔλατο.

5
—Ποῦ μοι τὰ ρόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα,
ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
—Ταδὶ τὰ ρόδα ταδὶ τὰ ἴα,
ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

ΝΕΑ

1
"Ηλιε μου, κυρ - ἥλιο μου,
βάλ' τὰ σημαντήρια σου
ν' ἀνάψουν τὰ καντήλια σου,
νὰ πυρωθοῦν τ' ἀφτάκια μου
καὶ τὰ χερουλάκια μου
καὶ τὰ ποδαράκια μου.

2
Φεγγαράκι μου λαμπρὸ
φέγγε μου νὰ περπατῶ
νὰ πηγαίνω στὸ σκολεῖο
νὰ μαθαίνω γράμματα,
γράμματα σπουδάσματα
τοῦ Θεοῦ τὰ πράγματα.

3
Κάτσε, κάτσε, πεταλούδα,
μὴ σὲ βάλῃ στὴ σακούλα·
κάτσε, κάτσε, πεταλούδι,
μὴ σὲ βάλῃ στὸ σακούλι.

4
Μάτια μύτη χίλια (= χεῖλια).

5
—"Ενα; —"Αγάπα με καὶ μένα.
—Δυό; —Νὰ σ' ἀγαπῶ κι ἐγώ.
—Τρία; —Πάμε καὶ τὰ τρία.
—Τέσσερα; —"Εγώ 'φταιξα ποὺ σ' ἔφερα.
—Πέντε; —"Αψε τὸ κερί καὶ φέγγε.

—"Εξι; —"Η δουλειά μου νὰ τελέψει.
—"Εφτά; —"Ω χαρὰ στὰ μάτια αὐτά.
—'Οχτώ; —"Ελάτε κι ἀπὸ δῶ.
—'Εννιά; —Κακὴ εἶν' ἡ ἀναβροχιά.
—Δέκα; —"Εφτά καὶ τρία δέκα.

6
Σαλίγκαρε σαλίγκαρε,
βγάλ' τὰ κέρατά σου,
ἐπέθανε ἡ μάνα σου
καὶ κλαῖνε τὰ παιδιὰ σου.

7
"Ηλιος ἥλιος καὶ βραχὴ
ποὺ παντρεύοντ' οἱ φτωχοί,
ἥλιος ἥλιος καὶ φεγγάρι
ποὺ παντρεύοντ' οἱ γαϊδάροι.

8
"Ηλινο πα - πήλινο,
τσούζω τὸν ἀνήφορο,
πιάνω πέντε πέρδικες
καὶ πέντε πέρδι - κόπουλα.
"Ω μονὸ κου - τσὸ μονὸ
κουτσὸ ποδάρι, πήγαينه!

9
Νάτο, νάτο τὸ δαχτυλίδι,
σκάσε, σκάσε, δὲν θὰ τὸ βρεῖς
καὶ ἂν τὸ ἔβρεις τὸ δαχτυλίδι,
δὲ θὰ 'ναι κείνο ὅπου ζητεῖς.

10
'Ακριβίτσα — δίτσα
καὶ καλογερίτσα,
ἄλογον ἐπιάσαν
μέσα κεῖ στὰ πράσα,
μήτ' ἐγώ, μήτ' ἐσύ,
μήτ' ὁ μπάρμπα - τζίτζικας.
Τζίτζικας ἐλάλησε
μαύρη ρώγα γυάλισε,
μαύρη καὶ γυαλιστερή
—τσάκα τὸ καλὸ παιδί.

ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΑ

1
—"Ε, κυρα - Σελήνη,
ἔλα πάνω ἀπ' τὸ Κουάνον,
πάρε, φάε λίγο ρύζι!
—"Α, τὸ ρύζι δὲν τὸ θέλω,
μὰ τὸ ἀμότσι - θέλω τρία!

2
Πεταλούδα, πεταλούδα,
ἔλα πάνω στὸ γογγύλι.
Δὲ σ' ἀρέσει τὸ γογγύλι,
ἔλα, νὰ τὸ χέρι μου.

Ὁ πρῶτος μῆνας,
ὁ δεύτερος μῆνας,
ὁ τρίτος μῆνας,
λουλούδια κερασιᾶς·
κάτω ἀπὸ
τὴν κερασιὰ
φτειάνω ἐγὼ
μιὰ φορεσιὰ
—κι ὥπα
δέκα!

Σαλίγκαρε,
μάχη μπρὸς ἀπ' τὰ λουτρά,
βγάλ' τὰ κέρατά σου,
βγάλ' τὶς λόγχες σου.

ΥΔΡΙΑ

Τὸ κάλεσμα τῆς βροχῆς

A

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Λούσε τὸ ρούχο τοῦ βοσκού μας.

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Μ' ἄγρια βροχὴ ἀνακούφισε τὴ δίψα μας.

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Μέτρα τὸ μερδικό μας μὲ τὸ μέτρο τοῦ Ἄλ-
λάχ.

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Κάνε ἕνα χείμαρρος πραγματικὸς νὰ μᾶς βα-
ρέσει.

B

᾽Ω Μάνα τῆς βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Μᾶς βασανίζει ἀκόμη ἡ δυστυχία σου.

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Δὲν παύουν σύννεφα νὰ μᾶς τυφλώνουν σκόνης.

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, κάνε νὰ βρέξει πάνω
μας!

Γρήγορα πρὸς ἐμᾶς τὸ φάντασμα ἔρχεται τῆς
πεινᾶς.

᾽Ω Μάνα τῆς Βροχῆς, ὦ πειναλέα!

Τὸ μέγα κρῖν ποὺ παγώνει μᾶς κατὰστρεψε.

Γ

Αὐτῆς ποὺ θὰ μᾶς δώσει ὀλόγιμο ἕνα κόσκινο,

ὦ, νὰ τῆς κάνει ὁ Ἄλλάχ τὸ γιό της καθαλάρη.

Αὐτῆς ποὺ θὰ μᾶς δώσει ὀλόγιμο κρυσάρι,

ὦ, νὰ τῆς δώσει ὁ Ἄλλάχ στὸ γιό γυναίκα.

Αὐτῆς ποὺ θὰ μᾶς δώσει μιὰ χουφτιὰ γεμάτη,

ὦ, νὰ τῆς σκάσει ὁ Ἄλλάχ τὸν τάφο τοῦ ἐ-
χθροῦ της.

Βροχὴ, βροχὴ, σταμάτα,
κάτω ἀπὸ τὸ κακὶ
μπρὸς ἀπ' τὸ κακὶ,
κλαίει τὸ φασιανάκι.

Σπίτι του, τὸ σπίτι του!
Δαίμονας μπροστὰ στὸ σπίτι του
δράκοντας πίσω σου!

Ἄκου τὰ σπουργίτια:

Τσιρ τσιρ — φλόπ!

Μὴ θυμώνεις,
ποὺ σ' ἀγγίζουν!

Κι ἂν θυμώνεις,

τότε τί ἥρθες;

Η ΠΡΩΤΗ ΠΟΙΗΣΗ

Αὐτῆς ποὺ θὰ μᾶς δώσει μιὰ μικρὴ χουφτιὰ,
ὦ, νὰ πυκνώσουν τὰ ματόκλαδά της γρήγορα.

Δ

Καθίστε με σὲ νέα ἀδύναμη καμήλα
καὶ διώξτε ὅποιον ζητᾷ νὰ με κρατήσει.

Στερέψανε τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου.

Γιὰ κείνον χάνονται ποὺ μὲ τραβίξανε μακριὰ
του.

E

Καθίστε με σὲ ξανθοκόκκινη φοράδα,
θρέψτε με μὲ χουρμά.

᾽Ω, ἄς μακρύνει τὴ ζωὴ τους ὁ Ἄλλάχ,
γιατί αὐτοὶ μ' ἔχουν λευτερωμένη.

ΣΤ

᾽Ω λύκε, ποὺ ἀντιμάχεσαι τὸ φλογερὸ ἄνεμο
τοῦ νότου!

Μακριὰ κινήγησε τὸν παγερὸ βοριά.

Σίγουρα ἔχεις ἰδεῖ τὴν Ἄλτζα καὶ τὸν Ἀμπὸ
Ζέτζντ,

ποὺ κατοικοῦνε πάντα στὰ ψηλὰ τὰ σπίτια.

Βεδαίνου Ρουάλα

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἀπὸ μιὰ πολύπλοκη ἱεροτελεστία, γιὰ τὴ
βροχὴ. Οἱ γυναῖκες φέρουν ἐν πομπῇ τὴν
«Οὐμ ἄλ - ρέτζ» (Μητέρα τῆς Βροχῆς), ἕνα
μπαστούνι, ποὺ στὴν κορφή του βρίσκεται ἕνα
γυναικεῖο ρούχο. Αὐτὴ ποὺ βαστάει αὐτὸ τὸ
ὁμοίωμα, περνάει ἀπὸ σκηνὴ σὲ σκηνὴ τρα-
γουδώντας τὸ Α. Τὴν ἀκολουθοῦν μιὰ ὁμάδα
κοπέλλες, ποὺ τραγουδοῦν τὰ Β καὶ Γ καθὼς
μαζεύουν τὶς προσφορὲς σταριοῦ κι ἄλλων τρο-
φῶν. Τὸ Δ τὸ τραγουδαίει ἡ παρθένα ποὺ βα-
σταίει τὸ ὁμοίωμα, θρηνώντας τὴν καμήλα